

Kirjallisuutta – Litteratur

Yleistajuista turvapaikkapolitiikkaa

HILTUNEN, ANNA-KAISA (2019). *Euroopan porteilla. Turvapaikkapolitiikan vaikeat vaiheet*. Gaudeamus, Helsinki.

Jokainen eurooppalainen on nykyään vähintäänkin kuulut turvapaikanhakijoista. Media täyttyy uutisista, joissa vilahtelee sanoja ja kuvia turvapaikanhakijoista, pakolaisista, luvattomista maahanmuuttajista – millä nimillä heitä eri foorumeilla kutsutaankaan. Usein ääneen pääsevät myös poliitikot, jotka antavat lausuntoja heitä koskien: mitä turvapaikanhakijoille pitäisi Euroopassa tehdä ja minkälaista politiikkaa heitä kohtaan tulisi harjoittaa. Osa kansalaisista ja poliitikoista katsoo, että Euroopan unionin (EU) jäsenvaltioiden velvollisuutena on ottaa vastaan turvapaikanhakijoita, selvittää huolellisesti kaikkien hakijoiden perusteet ja antaa turvaa tarvitseville mahdollisuus jäädä Eurooppaan. Kasvava kansalaisten ja päätöksentekijöiden joukko kuitenkin esittää, että jäsenvaltioiden tulee itse päättää siitä, ottavatko ne turvapaikanhakijoita ylipäänsä vastaan, kenelle turvapaikka annetaan ja ketkä poistetaan maasta. Turvapaikkapolitiikka on politisoitunut.

Toimittaja, yhteiskuntatieteiden maisteri Anna-Kaisa Hiltunen on kirjoittanut pitkän (286 sivua tekstiä, 64 sivua viitteitä ja lähteitä) teoksen turvapaikkapolitiikan kehitymisestä erityisesti Euroopassa. Teksti on sujuvaa, ilmaisuiltaan selkeää ja yleistajuisuudessaan hyvin ymmärrettävää. Kirja antaa pätevän kuvauksen turvapaikkapolitiikan kronologisesta kehityksestä. Hiltunen avaa taustaksi Geneven pakolaissopimuksen (Pakolaisten oikeusasemaa koskeva yleissopimus, 1951) ja sen lisäpöytäkirja (1967). Hän kertoo myös EU:n yhteiseen turvapaikkapolitiikkaan liittyviä pyrkimyksiä ja epäonnistumisia. Schengenin sopimus ja vapaa liikkuvuus ovat keskeisiä välineitä Euroopan yhdentymisen edistämiseksi. Turvapaikkapolitiikan näkökulmasta ne ovat kuitenkin ristiriitaisia, sillä turvapaikanhakijoiden liikkuvuutta halutaan pikemminkin kontrolloida kuin vapauttaa.

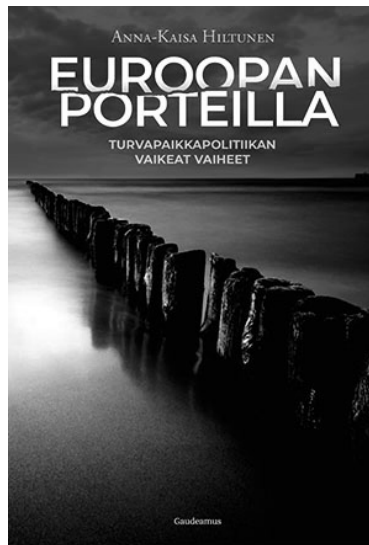
”Maantieteelle emme voi mitään”, voisi todeta turvapaikkapolitiikan haasteeksi. Suurin osa Eurooppaan tulevista turvapaikanhakijoista saapuu ensimmäisenä Kreikkaan, Italiaan tai Espanjaan. Sopimuksia turvapaikanhakijoiden tasapuolisesta sijoittamisesta jäsenvaltioihin on tehty, mutta ne eivät toteudu käytännössä. Jäsenvaltiot ovat eri mieltä siitä, kenen tulisi hoitaa turvapaikkapolitiikkaa ja millä tavalla. Kyvyttömyys saada aikaan yhteinen eurooppalainen turvapaikkapolitiikka

osoittaa kasvavia ongelmia EU:n yhdentymisen syventämisessä. Monet jäsenvaltioista määrittävät entistä äänekkäämmin kansallisvaltioiksi, joiden olemassaolon yhtenä perustana on valtion suvereeni päättäväisyys, jotka saavat valtion territoriolle tulla ja millä tavalla tällä territoriolle tulee olla. Hiltunen taustoittaa teoksessaan turvapaikkapolitiikan vaiheita aina vuoteen 2018 asti. Mitä lähemmäksi nykypäivää kirja tulee, sitä vaikeampi sen on tavoittaa käynnissä olevia ilmiöitä. Tämä on tyypillinen haaste kirjoille, jotka pyrkivät ulottamaan käsittelynsä ajankohtaisiin kysymyksiin. Teoksen loppukappaleessa Hiltunen pohtii lyhyesti vaihtoehtoja EU:n yhteisen turvapaikkapolitiikan saattamiseksi, esimerkiksi EU:n jäsenvaltioiden tasapuolista taakanjakoa turvapaikkaprosessien kustannuksia koskien. Ajatus on hyvä, mutta vaikea toteuttaa.

Kirja turvapaikkapolitiikasta on tärkeä: niin suurelle yleisölle kuin kansanedustajillekin. Se lisää ymmärrystä siitä, miten monimutkaisesta yhteisen eurooppalaisen turvapaikkapolitiikan luominen on (ollut), mitä kaikkea siinä on kokeiltu viime vuosikymmeninä, ja minkälaisia haasteita siihen on liittynyt, varsinkin vuoden 2015 jälkeen. Tuolloin Eurooppaan saapui moninkertainen määrä turvapaikanhakijoita aiempiin vuosiin verrattuna. Osa heistä pakeni sotaa ja vainoa, toiset tulivat etsimään parempaa elämää. Tämän jälkeen monet jäsenvaltiot alkoivat tiukentaa turvapaikkapolitiikkaansa ja turvapaikkapolitiikasta tuli päivän politiikan väline. Tämä näkyy Suomessakin nokitteluna maan hallituksen ja gallup-kannatukseltaan suurimman puolueen, Perussuomalaisen, välillä. Monet

muutkin puolueet pelkäävät liberaalin turvapaikkapolitiikan johtavan äänestäjäkunnan kaikkoamiseen ja päinvastoin.

Hiltusen helpotajuisen kerronnan ongelmana on sen yleistajuisuus. Merkittävä osa lähteistä on sanoma- ja aikakauslehdistä ja EU:n organisaatioista. Näiden avulla kerrotaan suurpiirteisesti, miten turvapaikkapolitiikka on kehittynyt vuodesta toiseen. Turvapaikkapolitiikkaa ei käsitteellistetä, eikä siihen sovelleta politiikan muutosten analyysiä tukevaa teoriapohjaa. Sen sijaan tekstiin on upotettu jännittäviä tarinoita yksittäisten turvapaikanhakijoiden kohtaloista. Nämä lähes viihteelliset kuvaukset eroavat puuduttavan pitkistä EU:n hallinnollisten prosessien ja kokousten kuvailuista. Maalailtaan yleistajuistamiseen sisältyy myös epätarkkoja heitoja. Hiltunen esimerkiksi mainitsee Berliinin muurin murtuneen joulukuussa 1989 (s. 55). Yleisesti muurin

katsotaan murtuneen marraskuussa, vaikka toki joulukuussa avautui Brandenburgin portti Saksojen välille. Samoin väitetään (s. 220), että vuonna 2015 turvapaikanhakijoista yli 20 000 oli ilman perhettä Suomeen tulleita nuoria irakilaismiehiä. Heitä tuli toki paljon, mutta ei näin paljon.

Muutamia muitakin ongelmia teoksessa on. En tunne EU:n turvapaikkapolitiikan kaikkia yksityiskohtia, mutta suhtaudun varauksella päätelmiin, jotka tukeutuvat lähinnä sanomalehtilähteisiin. Hiltunen on lisäksi haastatellut 16 turvapaikkapolitiikkaan liittyvää henkilöä Suomesta ja ulkomailta. Haastateltujen lausumat kertovat taustaorganisaatioiden virallista linjaa, eivätkä tuo uutta tietoa aihepiiristä. Kirjan parin kartan tekoon olisi voinut kysyä apua maantieteilijöiltä.

Turvapaikkapolitiikka on kriisissä EU:ssa. Ikääntyvä ja työvoimaltaan vähenevä EU – Suomi mukaan lukien – sulkee entistä tiukemmin porttejaan EU:n ulkopuoliselta työikäiseltä väestöltä, jolla olisi halu ja kyky teh-

dä töitä Euroopassa. Epäonnistuneen eurooppalaisen maahanmuutto- ja turvapaikkapolitiikan takia monet käyttävät turvapaikan hakua avaimena, jolla Euroopan portti avautuu. Useimmat eivät täyty toisen maailmansodan jälkeiseen kontekstiin laaditun Geneven pakolais-sopimuksen perusteita. Niinpä avautunut Euroopan portti vie monet suljettuihin vastaanottokeskuksiin ja paperittomiksi Euroopan kaduille. Suurimmat hyödyt tästä saavat Euroopan peruservoja kunnioittamattomat keinotelijat.

Olen samaa mieltä Hiltusen kanssa siitä, että EU tarvitsee yhteisen ja solidaarisen turvapaikkajärjestelmän. Tämän pohdinnan taustaksi on syytä lukea Hiltusen kirja ja aihepiiriä koskevia tutkimuksia.

JUSSI S. JAUHAINEN

Maantieteen ja geologian laitos,
Turun yliopisto &
Ökologia ja maateaduste instituut,
Tartu Ülikool

Aatteet etsivät Suomen suuntaa

VALTONEN, PEKKA (2019). *Kosmopoliitteja ja kansallismielisiä. Aatteiden kamppailu sotienvälisessä Suomessa*. Gaudeamus, Helsinki.

Miten valtio rakennetaan? Keille päätösvalta kuuluu ja millä ehdoilla? Mikä on kansalaisuuden sisältö ja miten ihmiset sitoutetaan siihen? Mitä maita sopii kosia liittolaisiksi? Kysymykset tuntuvat nykyisin teoreettisilta, mutta 1920-luvun Suomessa niihin etsittiin tarkokkaasti vastauksia. Vaikka Suomen itsenäistyminen oli ollut monien kansallisten ja kansainvälisten kehityskulkujen summa – ja vaikka tuore valtio saattoi tukeutua joihinkin olemassa oleviin hallinnollisiin rakenteisiin ja ulkosuhteiden juonteisiin – haki kokonaisuus muotoaan pitkään. Tuoreeltaan sisällissodan kokeneessa maassa itsenäisyys tuntui pikemminkin pelottavalta kuin juhlaavalta, ja jokainen yhteiskuntaperustaa luotaava suunta näytti johtavan poliittiseen umpikujaan. Silti jotain oli tehtävä, vaikka sitten sokkona hapuillen.

Suunnilleen näistä lähtökohdista alkaa historioitsija Pekka Valtosen tuorein teos. Kirjoittaja hahmottelee pala palalta nuoren valtion identiteettikamppailua maailmansotien välillä keskittyen etenkin aikakauden kulttuurisiin ja poliittisiin liikkeisiin sekä niitä keikuttaneisiin ideologisiin virtauksiin. Olennaisimman henkisen rajan Valtosen piirtää kosmopoliittisten katsantojen ja ankaran kansallisen itsemäärittelyn välille, mutta mitä syvem-

mälle hän kummankin leirin keskusteluihin pureutuu, sitä kaleidoskooppimaisemmaksi kuva leviää. Kaksina-paisen vastakkainasettelun sijasta maailmansotien välinen ideologinen kenttä määrittäyty lukuisten kilpailevien mielipiteiden rämeeksi, jossa keskusteluasetelmat ja niiden kautta ilmentyneet tavoitteet ja identiteetit olivat moninaisia. Samalla käy kouriintuntuvan selväksi, kuinka tuore konstruktio moderni suomalainen yhtenäiskulttuuri on.

Teos alkaa perustellulla kontekstualisoinnilla. Valtonen kuvailee tiiviisti mutta todistusvoimaisesti 1920-luvun Eurooppaa, jossa ensimmäisen maailmansodan ahdistus alkoi korvautua jälleenrakennuksen optimismilla, teknologisella modernismilla sekä edellisten sukupolven moraalikäsitusten murtumisella. Kansainvälisen politiikan tasolla uutta aikaa ilmensivät sodanjälkeisen tasapainon turvaamiseksi perustettu Kansainliitto sekä pasifistista valtioliittokehitystä edistänyt Pan-eurooppa-liike. Toisaalta pinnan alla velloivat vastajunteet. Syvä talouskriisi ja maailmanpalon julmuuksien rapauttama usko ihmisen moraaliiin synnyttivät laajan pessimistisen ilmapiirin, joka kiteytyi kulttuurifilosofi Oswald Spenglerin ajatuksissa perikatovaiheeseen ajatuneista länsimaista. Hiljalleen alkoi myös käydä selväksi, että organistinen valtio- ja kulttuurialueajattelu sekä ensimmäisen maailmansodan jakojännökset olivat kääntämässä aatteiden kamppailua nationalististen ja fasististenkin suuntausten voitoksi.

Eurooppaa halkoneet kulttuuriset ja ideologiset trendit ulottuivat Suomeenkin, jossa ne ryydittivät sisällissodan leimaamaa keskustelua tuoreen valtion olemuksesta. Pintatasolla 1920- ja 1930-lukuja hallitsi velvoittava isänmaaeetos, mutta vastakkaistakin liikehdintää näkyi. Kansallista eheytymistä ei hidastanut ainoastaan verinen viilto valkoisen ja punaisen todellisuuden välillä, vaan ristiriidat ulottuivat myös porvarisiiven sisään. Jyrkimmin poliittista oikeistoa jakoivat ruotsin kielen asema ja kysymys siitä, sopiiko kommunismia kitkettäessä ylittää laittomuuden rajat. Yhteiskunnallista jännitettä lisäsivät myös 1930-luvun alun lamakausi, Lapuan liikkeen nousu, puoluepoliittiset lehmänkaupat sekä kasvava kansainvälinen turvattomuus, eikä edes viihde saanut ongelmia unohtumaan. Jazzin, moraalinormeja kyseenalaistavan kirjallisuuden ja psykoanalyysin kaltaiset kulttuuri-ilmiöt määrittyivät konservatiivisissa piireissä tapainturmelukseksi ja kulttuurin rappioksi, joilta suomalaisia oli suojattava kaikin keinoin.

Valtonen ei pyri yksiselitteiseen periodisointiin. Kuitenkin teos muodostuu juonelliseksi kehityskaareksi kulttuurikosmopoliittisen haaveilun ajasta kansallismielisyyden valtavirtaistumiseen. Vaikka 1920-luvun kansainvälisyyskeskustelu oli parhaimmillaankin hajanaisista ja kansallismielisyys alusta alkaen sitä jäsentyneempää, pysyivät haaveet Euroopan yhdentymisestä ja rajat ylittävästä kulttuuriliberalismista ajankohtaisina läpi vuosikymmenen. 1930-luvun kuluessa kansalliset lähtökohdat alkoivat sitä vastoin saada yhä vakaampia muotoja. Mentaalista muutosta ohjasi kansainvälinen kehitys, jonka myötä Suomi hahmottui turvatomaksi saarekkeeksi idän ja lännen välillä. Mutta kansallisuus-aate myös sopeutui aikaansa ja muovautui aiempaa mallillisemmaksi ja kokoavammaksi. Valtonen toteaaakin osuvasti, että tuolloin ”hyökkävään kommunismivihan, heimoaateen ja Suur-Suomesta unelmoiminnin voi nähdä suurelta osin väistyneen suomalaisen kansanvallan ja kansallisvaltion edellytysten pohdinnan sekä yleisemmän maanpuolustusaatteen tieltä” (s. 323).

Vaikka kahden tapahtumarikkaan vuosikymmenen henkeä tavoittelevan teoksen olisi helppo sotkeutua lähianalyysissään moniin rönsyihin, luovii Valtonen ihailtavasti kohti päämääräänsä. Hän hahmottelee niin ajankuvaa kuin aatehistoriallista kontekstiäkin keskittymällä muutamiin äänekkäisiin, joskin todelliselta painoarvoltaan vaihteleviin ryhmittymiin. Kirjoittaja esittelee laajasti esimerkiksi Tulenkantajien kosmopoliittisia tavoitteita ja paneurooppalaisen ajattelun hoipertelevaa kulkua, ja vertaa kansainvälisyydestä ja modernismista innoittuneita tahoja onnensaimpiin kansallisaatetta ajaneisiin liikkeisiin, kuten Suomalaisuuden ja Itsenäisyyden liittoihin sekä Akateemiseen Karjala-Seuraan (AKS). Liikkeet eivät onneksi abstrahoidu itsensä selittäviksi toimijoiksi, vaan ääneen pääsevät toistuvasti niiden taustalla toimineet yksilöt, joskin lähinnä julkisten puhevuorojen kautta.

Välillä yksityiskohtainen kuvailu hämärtää kulloisenkin keskustelun laajuuden. Toisaalta esityksen yleistyskelpoisuuteen on helppo uskoa, varsinkin kun Valtonen

nousee tämän tästä makrohistorialliselle tasolle. Hän esimerkiksi analysoi liikkeiden jäsenmäärien kehitystä ja asemoi keskustelujen avainhenkilöt osaksi yhteiskunnallisia valtarakenteita. Samalla Valtonen antaa muutamien elämäntarinoiden kiteyttää yleisen mielipiteen heilahtelut ja keskusteluvaruuksien odottamattomat virtaukset – osottaen näin, että loppujen lopuksi ihminen voi olla samaan aikaan kansallismielinen ja kansainvälinen. Esimerkiksi Yrjö Ruudun kehkeytyminen nuoruusmaalaisesta opiskelijasta ja jääkäriliikkeen ideologista aitosuomalaiseksi valtiotalistiksi, Suomen Kansallissosialistisen Liiton perustajaksi ja lopulta vasemmistoa kohden kallistuneeksi sosialistiksi osoittaa erinomaisesti, millä vauhdilla yhteiskunnallisen pelikentän toimija-asetat ja ideologiset suhteet maailmansotien välillä liikkuvat.

Onnistuneen kontekstualisoinnin ansiosta teoksen painotukset ja rajaukset tuntuvat oikeutetuilta. Oikeastaan vain yliopistolaitoksen suhde yhteiskunnalliseen turbulenssiin ja eri aatteiden voimasuhteisiin jää kaipaamaan syvempää tarkastelua. Valtonen kuvaa kyllä tämän tästä yliopiston asemaa kielikiistan keskuksena, opiskelijoiden kiihkeää liikehdintää sekä monien professorien aktiivisuutta päivänpolitiikassa. Tutkijoiden rooli kansainvälisten poliittisten teorioiden kansallistajina ja aktualisoijana pelkistyy kuitenkin turhan ongelmattomaksi taustatoimijuudeksi. Maantieteen näkökulmasta aiheesta olisi voinut puristaa paljon irti esimerkiksi tarkentamalla AKS:ssa ja Aitosuomalaisten liitossa aktiivisesti toimineen professori Iivari Leiviskän henkilökuvaa, aatekarttaa sekä tieteellisen taustan ja poliittisen toiminnan suhdetta.

Kaikkiaan teos on kiinnostavaa historiallista selontekoa. Puhuttelevimmilleen kuvaus nousee kuitenkin suhteessa nykyajan poliittiseen keskusteluun. Kuten Valtonen jo esipuheessaan toteaa, ”[k]ansainvälisyyden ja kansallisten etujen kannattajien perustelut puolesta ja vastaan ovat tänä päivänä hätkähdyttävän lähellä sotienvälisen ajan näkökantoja” (s. 7). Yhtäläisyyksiä löytyy myös vakiintuneina pidettyjen rakenteiden yhtäkkisestä kyseenalaistumisesta, keskustelukanavien aggressiivisesta eriytymisestä sekä ”kansalliseen” liitettävien konnotaatioiden jyrkentymisestä. Vaikka Valtonen varoo väittämästä, että historia olisi toistamassa itseään, ovat nämä näkökulmat ohittamattomia – jopa siinä määrin että kirjaa lukee välillä huolestunein mielin. Ollaanko esimerkiksi tässä kuvauksessa menneisyyden vai tulevaisuuden äärellä: ”Kansallismieliset piirit usein ’uhriuttivat’ itsensä – esimerkiksi eduskunnan kuvitellun ruotsalais-sosiaalidemokraattisen valta-asetelman edessä – mutta todellisuudessa heillä ei ollut hätäpäivää, sillä kansallinen ajattelutapa oli tulossa suomalaisessa yhteiskunnassa vallitsevaksi.” (s. 325)

HANNU LINKOLA

*Kulttuurituotannon ja maisemantutkimuksen
koulutusohjelma,
Turun yliopisto*

Kirjoita *Terran* teemanumeroon!

Oikean kokoinen kaupunki?

Pienet ja keskisuuret kaupungit tutkimuksen ja kehittämisen kohteina

Väestö vähenee suuressa osassa Suomen kuntia ja kaupunkeja. Kaupungistuminen ja muuttoliike muokkaavat aluerakennetta myös tulevaisuudessa. Ilmiön merkittävyyteen ja monimutkaisuuteen nähden supistuvia alueita tutkitaan ja näiden alueiden kehittämistä puhutaan Suomesa varsin vähän. Kaupungistumiskeskustelun lähtökohtana ovat suurten kaupunkien intressit ja näkökulmat, ja harva kunta haluaa identifioidua supistuvaan kehitykseen. Myös vallitseva suunnitteluteoria on kasvun suunnittelua. Niinpä supistuvan kaupungin suunnitteluun löytyy Suomesta vain vähän käytännön esimerkkejä ja työkaluja.

Maahanmuutto, asumispreferenssien, työn, ikääntymisen ja teknologian muutokset ovat esimerkkejä kaupungistumisen vahvistuvista muutosajureista. Ne muokkaavat elämää, taloutta, tilaa ja rakennetta niin suurissa kuin pienissäkin kaupungeissa. Monet muutosajurit suosivat suurten kaupunkiseutujen kasvua, mutta megatrendien sisään mahtuu aina vastatrendejä. On siis mahdollista, että syntyy pienien yhdyskuntien painoarvoa korostavia liikkeitä, jotka ammentavat voimansa esimerkiksi puhtaudesta, hiljaisuudesta, turvallisuudesta ja yhteisöllisyydestä. Onkin olennaista tunnistaa paikkaperustaisen kehittämisen lähtökohdista ne voimavarat, joihin paikallinen kehittäminen ja aluetason politiikka voivat tukeutua. Näihin lukeutuvat myös ymmärrys tilallisista keinovalikoimista sekä ohjaustavoista suhteessa erilaisiin tilanteisiin ja mittakaavoihin.

Kutsumme eri alojen tutkijoita ja kaupunkikehittämisen parissa työskenteleviä toimijoita keskustelemaan *Terran* teemanumerossa kaupungistumisen monista ilmenemismuodoista sekä kehittämisen ja suunnittelun haasteista ja mahdollisuuksista. Avaukset voivat käsitellä esimerkiksi seuraavia kysymyksiä:

- Millaisia yhtäläisyyksiä tai eroja supistuvilla kaupungeilla on ja millaisia muotoja supistuva kehitys pitää sisällään?
- Millaisia kasvunarratiivista poikkeavia tulkintoja kaupungistumiselle löytyy tutkimuksesta tai kehittämisen käytännöistä?
- Kuinka supistuvien alueiden tematiikkaa on lähestytty kansainvälisessä alue- ja kaupunkitutkimuksessa?
- Millaisia elinvoimaisuutta lisääviä strategioita kasvuseutujen ulkopuolisilla kaupungeilla on käytössään ja millaisia niillä voisi olla?
- Voiko supistuva kehitys olla hyväksyttävä tulevaisuudenkuva kunta- tai kaupunkikehittämisessä?
- Voiko suunnittelu olla yhtäaikaisesti supistavaa ja kasvuhakuista?
- Millaisiin periaatteisiin ja käytäntöihin paikkaperustainen aluekehittäminen voisi Suomessa tukeutua?
- Miten ja millaisilla työkaluilla supistuvaa yhdyskuntaa tulisi suunnitella?
- Miten eri toimijatahot voivat edistää kehittämistä pienissä ja keskisuurissa kaupungeissa?
- Miten supistuvien alueiden tematiikka kannattaisi huomioida maankäyttö- ja rakennuslain kokonaisuudistuksessa?

Pyydämme toimittamaan vapaamuotoiset ehdotukset artikkeleiksi, katsauksiksi, datankuvausartikkeleiksi tai puheenvuoroiksi (abstraktin pituus n. 300 sanaa) **12. tammikuuta 2020** mennessä. Ehdotukset lähetetään suoraan vieraileville toimittajille docx- tai pdf-muodossa:

Annuska Rantanen, Tampereen yliopisto, Arkkitehtuurin yksikkö / Yhdyskuntasuunnittelu,
e-mail: <annuska.rantanen@tuni.fi>

Ari Hynynen, Tampereen yliopisto, Arkkitehtuurin yksikkö / Seinäjoen kaupunkilaboratorio,
e-mail: <ari.hynynen@tuni.fi>

Jari Kolehmainen, Tampereen yliopisto, Johtamisen ja talouden tiedekunta / SENTE

Hannele Kelavuori, asemakaava-arkkitehti, Iisalmen kaupunki